

Vergaderjaar 1986–1987

19952

Tandprothetici

Nr. 4

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 14 juli 1987

De vaste Commissie voor de Volksgezondheid¹ heeft de eer als volgt verslag uit te brengen van haar voorlopige bevindingen omtrent dit wetsvoorstel.

1. Inleiding

De indiening van dit wetsvoorstel werd door de leden van de C.D.A.-fractie met instemming begroet, omdat zij de conclusie van de regering deelden dat andere wegen om tot een aanvaardbare regeling betreffende de toepassing van volledige gebitsprothesen door anderen dan tandartsen en artsen te komen, onbegaanbaar bleken te zijn. Deze leden onderschreven de stelling van de regering in de memorie van toelichting bij dit wetsvoorstel, dat de huidige positie van de tandprothetici een zodanig kwetsbare is, dat op inwerkingtreding van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (BIG) niet kon worden gewacht.

Het had deze leden verheugd dat de regering in de memorie van toelichting een uitgebreide beschrijving van de voorgeschiedenis heeft opgenomen, waarin meermalen wordt verwezen naar het overleg over de onderhavige materie tussen de regering en de Tweede Kamer.

Dit overleg is begonnen op 12 mei 1980 en er vond laatst nog overleg plaats bij de plenaire behandeling van het voorstel van Wet tandheelkundige inrichtingen. Bij die gelegenheid is onder meer door de leden van de C.D.A.-fractie betoogd dat, als eventuele andere wegen onbegaanbaar zouden blijken te zijn, overwogen moet worden het gebied van de toepassing van de volledige gebitsprothese wettelijk vrij te geven. Daartoe strekt dit wetsvoorstel, zodat dit door de leden van de C.D.A.-fractie kon worden onderschreven met inbegrip van de systematiek. Omdat het wetsvoorstel ook leidt tot vermindering van regelgeving, is de dereguleringsstoets glansrijk doorstaan.

Dat dit wetsvoorstel daarnaast voorziet in titelbescherming voor degenen die de door de overheid erkende opleiding tot tandprotheticus hebben afgesloten en als zodanig geregistreerd staan, werd door de hier aan het woord zijnde leden, uit oogpunt van kwaliteit van de zorg, toegejuicht. Deze leden wezen erop dat zij overigens staande hielden, hetgeen door hen was opgemerkt in het voorlopig verslag bij de Wet BIG, dat nog geen uitspraak kan worden gedaan over welke beroepen dan ook

¹ Samenstelling:

Leden: Nypels (D66), Haas-Berger (PvdA), voorzitter, Müller-van Ast (PvdA), E. Terpstra (VVD), Wöltgens (PvdA), Lansink (CDA), ondervoorzitter, Borgman (CDA), Leerling (RPF), De Pree (PvdA), De Visser (PvdA), Dales (PvdA), Van der Heijden (CDA), Franssen (VVD), Laning-Boersema (CDA), Kamp (VVD), Nijhuis (VVD), De Kok (CDA), Janmaat-Abbe (CDA), Huys (PvdA), Vriens-Auerbach (CDA), Tuinstra (CDA), Van Otterloo (PvdA).

Plv. leden: Eisma (D66), Ter Beek (PvdA), Jabaaïj (PvdA), Hermans (VVD), Beckers-de Bruijn (PPR), Oomen-Ruijten (CDA), Esselink (CDA), Van der Vlies (SGP), Moor (PvdA), Vermeend (PvdA), Ter Veld (PvdA), Vreugdenhil (CDA), Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), Frissen (CDA), Linschoten (VVD), Van Es (PSP), Schutte (GPV), Gerritse (CDA), Buurmeijer (PvdA), Weijers (CDA), Beinema (CDA), Van Nieuwenhoven (PvdA).

(te regelen in de Wet BIG), alvorens duidelijkheid bestaat over de te hanteren maatstaven. Aan de hand daarvan zal kunnen worden bepaald of, en zo ja, hoe een beroep in de Wet BIG zal worden geregeld, door middel van de artikelen 3 en 51 van de Wet BIG. (Zie hiervoor de opmerkingen van de leden van de C.D.A.-fractie in het voorlopig verslag bij de Wet BIG.)

De instemming met de voorgestelde systematiek van dit wetsvoorstel moet dus los worden gezien van het standpunt van deze leden ten aanzien van de titelbescherming of de beschermende opleidingstitel in het voorlopig verslag van de Wet BIG, waarover nu nog schriftelijk overleg plaatsvindt met de regering.

Een wettelijke regeling inzake de tandprothetici duldt evenwel geen verder uitstel, aldus deze leden.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hadden met belangstelling en in grote lijnen ook met instemming kennis genomen van dit wetsvoorstel dat beoogt het gebied van toepassing van de volledige gebitsprothese, zoals omschreven in artikel 1, wettelijk vrij te maken.

Aldus is het niet langer verboden dat anderen dan artsen en tandartsen beroepsmatig op dat terrein werkzaam zijn. Daarmee wordt het tandprothetici mogelijk gemaakt, zonder de wet te overtreden en zonder de dreiging van civiele procedures, hun werk te doen, dit overeenkomstig de wens van de meerderheid van de Kamer. Deze leden achtten het overigens teleurstellend dat de weg van formele wetgeving nodig was om dit conflict tussen twee beroepsgroepen op korte termijn op te lossen.

De hier aan het woord zijnde leden waren het met de regering eens dat eigenlijk de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (BIG) het kader dient te vormen voor de hier voorgestelde afschaffing van het voorbehouden gebied toepassing van de volledige gebitsprothese. Maar ook zij waren van mening dat nu niet langer kan worden gewacht en dat daarom een vooruitlopen op de Wet BIG aanvaardbaar is.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden met gemengde gevoelens van dit wetsvoorstel kennis genomen. Het stelde hen teleur dat de destijds aanbevolen weg de aflevering van volledige gebitsprothesen door anderen dan artsen en tandartsen te regelen bij algemene maatregel van bestuur krachtens de Wet op de medische hulpmiddelen, niet begaanbaar is gebleken.

Deze opzet maakte het namelijk mogelijk de tandheelkundige zorg teamgericht te benaderen, wat de leden van de V.V.D.-fractie zeer had aangesproken. Zij wilden daarom graag van de regering vernemen of zij door indiening van dit wetsvoorstel deze teamgerichte benadering heeft verlaten. Als dit niet het geval is, hoe denkt de regering dan de teamgerichte zorgbenadering verder te stimuleren? Is aanvaarding van dit wetsvoorstel geen belemmering daartoe, zo vroegen deze leden.

De leden van de V.V.D.-fractie wilden er niet over oordelen door wiens schuld het niet mogelijk was de tandprotheticus een zelfstandige positie te geven met de zogenaamde verlengde-arm-constructie. Wel hadden zij met zorg van de toenemende polarisatie tussen de betrokken organisaties kennis genomen. Uit de memorie van toelichting hadden zij begrepen dat verscheidene pogingen zijn ondernomen om de partijen op één lijn te krijgen, zonder succes. Deze leden hadden een uiteenzetting van de regering gemist over welke andere mogelijkheden bestonden bij de toepassing van de Wet op de medische hulpmiddelen, te meer daar in de memorie van toelichting is vermeld dat bedoelde algemene maatregel van bestuur tandprothetici niet zou kunnen vrijwaren tegen succesvolle civiele procedures van tandartsen, waarbij uitoefening van het beroep van tandprotheticus onder omstandigheden wordt gekenschetst als een onrechtmatige daad jegens tandartsen in het desbetreffende werkgebied.

Bestaan er andere mogelijkheden en zo ja, zijn deze dan door de regering overwogen? Waarom zijn deze alternatieven uiteindelijk niet gebruikt om, met toepassing van de Wet op de medische geneesmiddelen, civiele procedures te voorkomen of te vermijden, zo vroegen deze leden.

De leden van de fractie van D66 konden de indiening van het onderhavige wetsvoorstel positief waarderen. Wel merkten zij op dat de indiening van dit wetsvoorstel, dat toch een interim-karakter draagt, langer op zich heeft laten wachten dan wenselijk is. Immers, de materie die in dit wetsvoorstel wordt geregeld, zal in de Wet BIG worden opgenomen, die op het openblik bij de Tweede Kamer in behandeling is. De aan het woord zijnde leden namen aan dat, indien dit wetsvoorstel door de Staten-Generaal zal zijn aangenomen, de alsdan overeengekomen regeling zal worden opgenomen in de Wet BIG.

De leden van de S.G.P.-fractie hadden met belangstelling van dit wetsvoorstel kennis genomen. Zij hadden zich ervan vergewist dat deze regeling in het verlengde ligt van hetgeen meermalen door de Kamer is bepleit.

Ook konden deze leden instemmen met de redenering dat de in het voorstel vervatte materie moeilijk kan wachten tot de afhandeling van de Wet BIG, gelet op de bestaande rechtsonzekerheid en de juridische procedures.

Voor hen was van doorslaggevend belang in hoeverre de voorgestelde toekenning van bevoegdheden op medische gronden kan worden gerechtvaardigd. Deze leden bepleitten aan verantwoordelijkheid inharende vrijheid van de consument, die overigens moet worden beschermd tegen gevolgen van onjuiste informatie die schadelijk voor de gezondheid zijn. Die bescherming klemt te meer, waar financiële consequenties van onjuiste beslissingen op de gemeenschap zouden kunnen worden afgewenteld. Essentieel in deze redenering is dus het risico vanuit medische optiek dat bij de keuze voor een tandprotheticus wordt aanvaard en dat zou zijn vermeden bij behandeling door een tandarts.

2. Voorgeschiedenis

Tijdens het mondeling overleg met de staatssecretaris op 15 april 1984 zijn door de leden van de P.v.d.A.-fractie al vraagtekens geplaatst bij de toentertijd door de regering voorgestelde regeling bij algemene maatregel van bestuur op grond van de Wet op de medische hulpmiddelen. Immers, de daarmee samenhangende «verlengde-arm-constructie» kwam deze leden weinig doelmatig voor. De reactie van met name de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (NMT) op de daarna gepubliceerde ontwerp-AMvB toonde aan dat moet worden gevreesd dat de regeling, mede als gevolg van de slechte verhouding tussen NMT en de Organisatie van Nederlandse Tandprotheticici (ONT) en de vrijvingen tussen tandartsen en tandprotheticici als gevolg van gevoerde gerechtelijke procedures, in de praktijk niet zou werken. Dat was dan ook de reden dat de hier aan het woord zijnde leden tijdens de mondelinge behandeling van de Wet tandheelkundige inrichtingen het voorstel hadden gedaan om een oplossing te zoeken door middel van een wijziging van de Wet uitoefening tandheelkunst. Het nu ingediende wetsvoorstel houdt een wijziging in van de Wet uitoefening geneeskunst, waardoor een afzonderlijke wijziging van de Wet uitoefening tandheelkunst niet nodig is.

Wel zouden de hier aan het woord zijnde leden willen weten waarom indiening van dit toch zeer eenvoudige wetsvoorstel zo lang op zich heeft laten wachten. Gezien de herdruk die nodig bleek, lag het voorstel reeds klaar toen de huidige Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur nu bijna een jaar geleden aantrad. Verder was het deze leden opgevallen dat in de herdruk een aantal wijzigingen in de memorie van

toelichting is aangebracht zonder dat deze zijn gemotiveerd. Graag ontvingen deze leden alsnog een overzicht van alle aangebrachte wijzigingen met de daarbij behorende redenen.

3. Hoofdpijnen van het wetsvoorstel

De leden van de C.D.A.-fractie waren met de regering van oordeel dat toepassing van gedeeltelijke of halve gebitsprothesen bij patiënten die nog elementen van het natuurlijk gebit in hun mond hebben, aan tandartsen en artsen dient te worden voorbehouden.

Hoe ziet de regering in dit verband de techniek van de toepassing van «overkappingsprothesen» op natuurlijke wortels en implantaten (kunstwortels), zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie. Valt de laatstgenoemde handeling, zeker in herhalingsituaties, onder de voorliggende wet? Dienen deze technieken te worden beschouwd als *de* nieuwe behandelingsmethoden voor de toekomst? Bestaat reeds inzicht in de «meerwaarde» voor de patiënt van deze nieuwe technieken in vergelijking met «de gewone gebitsprothese»? Wat zal het op uitgebreide schaal toepassen van deze nieuwe, ingrijpende chirurgische, behandelingen betekenen voor de kostenontwikkeling op het gebied van de tandheelkunde?

Het kwam de leden van de P.v.d.A.-fractie voor dat een voortvarende parlementaire behandeling van dit wetsvoorstel en plaatsing van de wet vervolgens in het Staatsblad van groot belang zijn.

Zij waren ervan overtuigd dat een volledige gebitsprothese bij de patiënt zonder natuurlijke gebitselementen zeer goed door een niet-(tand)arts kan worden geplaatst. In de memorie van toelichting wordt in dit verband op bladzijde 2 gewezen op goede ervaringen dienaangaande in het buitenland. Vooral in Finland zouden de ervaringen zeer positief zijn, ook wat betreft de samenwerking met tandartsen. Gaarne werden deze leden daarover nader ingelicht. Voorts vroegen zij een reactie op de bezwaren die door de NMT tegen het wetsvoorstel zijn ingebracht, laatstelijk bij brief van 20 mei 1987, gericht aan de leden van de vaste Commissie voor de Volksgezondheid en op de hoorzitting van 11 juni 1987.

De leden van de V.V.D.-fractie merkten op dat in de redengeving van het wetsvoorstel ook wordt verwezen naar goede ervaringen die met het zelfstandig uitoefenen van het beroep van tandprotheticus in verschillende landen in en buiten Europa zijn opgedaan. Deze leden ontvingen hieromtrent graag meer informatie, omdat tijdens de door de vaste Commissie voor de Volksgezondheid gehouden hoorzitting hierover verschillende geluiden werden gehoord.

Naar aanleiding van het voorstel van de regering om de handelingen van de tandprotheticus te beperken tot de patiënten zonder elementen van het natuurlijk gebit in hun mond is in sommige kringen twijfel geuit of de tandprotheticus zich hiertoe zal beperken. De leden van de V.V.D.-fractie wilden niet bij voorbaat twijfels hebben, maar toch meenden zij de regering de vraag te moeten voorleggen, hoe dit doeltreffend kan worden gecontroleerd. In het verlengde daarvan wilden deze leden meer informatie over het stellen van een juiste diagnose bij zelfstandige beroepsuitoefening van de tandprotheticus bij het wegvallen van de verlengde-arm-constructie. Mag de tandprotheticus uitgaan van een «schone» mond of wordt hij geacht ook zelf de patiënt te onderzoeken dan wel bij de patiënt de diagnose te stellen, alvorens tot het plaatsen van de gebitsprothese over te gaan? Hoe wordt hierin bij het formuleren van de inhoud van de opleiding voorzien?

De leden van de fractie van D66 waren met de Raad van State van mening dat de term «edentaat» (hetgeen letterlijk betekent «zonder tanden») nadere verduidelijking behoeft. Het komt namelijk veelvuldig

voor dat zich in de kaakwallen van een patiënt gebitsdelen of elementen hiervan bevinden, zonder dat deze in de mond te zien zijn. Deze leden wilden dan ook voorstellen de term «edentaat» te vervangen door de omschrijving «patiënt waarbij zich geen gebitselementen in de mondholte bevinden». Met een zodanige wijziging wordt tevens bereikt dat tandprothetici geen werk in de mondholte mogen verrichten indien nog gebits-elementen aanwezig zijn, waarmee een duidelijke afbakening van het werkgebied van een tandarts en een tandprotheticus wordt bereikt. Een ander argument om deze wijziging door te voeren is dat tandprothetici geen röntgenfoto's mogen maken en er dus nooit achter kunnen komen of een patiënt ook echt volledig tandeloos is. In dit verband vroegen de aan het woord zijnde leden of het de bedoeling is dat een tandprotheticus de mogelijkheid krijgt röntgenfoto's te laten maken, bij voorbeeld in een ziekenhuis of soortgelijke instelling. In de memorie van toelichting wordt verder gesproken over «gezonde kaakwallen». De aan het woord zijnde leden achtten deze omschrijving te eng en zouden graag zien dat dit werd aangevuld met «verhemelte», omdat een prothese ook steunt op het verhemelte.

De leden van de fractie van D66 vroegen of wordt overwogen de Ziekenfondswet met betrekking tot de tandprothetici te wijzigen. Immers, de ziekenfondsen vergoeden een gedeelte van de kosten van gebitsprothesen, als dit plaatsvindt na doorverwijzing door een tandarts. Omdat in het onderhavige wetsvoorstel de verlengde-arm-constructie wordt afgewezen, achtten de aan het woord zijnde leden een dergelijke wijziging noodzakelijk.

De leden van de S.G.P.-fractie wensten op een tweetal punten nader geïnformeerd te worden. In de eerste plaats hadden zij in de memorie van toelichting een uiteenzetting gemist over het toch wel opmerkelijke verschijnsel dat met het onbevoegd uitoefenen van wat in strikte zin tot de tandheelkunde behoort een vrij fors marktaandeel kon worden veroverd. Waarom is blijkbaar al die tijd niet of nauwelijks ingegrepen? Had het verschijnsel geen prioriteit bij de inspectie en zo ja, waarom?

In de tweede plaats waren deze leden benieuwd naar het commentaar van de regering op de argumenten van de NMT, waarmee deze organisatie probeert aan te tonen dat wel degelijk volksgezondheidsbelangen op het spel staan. Zo hadden zij gelezen over «irreversibele gevolgen voor de slijmvlies en het kaakbot», het ontbreken van noodzakelijke röntgendiagnostiek, het signaleren van kwaadaardige afwijkingen in de mondholte en het aanpassen van kaakwallen of van het slijmvlies. Pas nadat door de regering meer inzicht in deze materie is gegeven, wensten deze leden hun standpunt te bepalen.

Naar analogie van de sterfhuisconstructie die voor dierverloskundigen is aanvaard, vroegen de leden van de S.G.P.-fractie overigens wel waarom de ontwikkeling in de medische techniek ten aanzien van het beroep van tandprotheticus niet tot een geleidelijke verdwijning heeft geleid. Publicaties op het gebied van de tandheelkunde wijzen toch duidelijk in de richting van een fundamenteel andere benadering van de patiënt zonder elementen van het natuurlijk gebit in de mond in de vorm van moderne implantatietechnieken, waarbij «de samenhang der lichaamssweefsels niet wordt verstoord». Omdat deze leden zich ervan bewust waren dat het onderhavige wetsvoorstel dient te worden beschouwd als een noodzakelijk voorschot op de Wet BIG, betrouwen hun vraag dus vooral de rechtvaardiging van de keus die in beginsel is gemaakt, namelijk het beroep van tandprotheticus te erkennen, ongeacht nieuwe ontwikkelingen die eerder aan een uitsterfconstructie zouden doen denken.

Ter zake van de opleiding merkten de leden van de C.D.A.-fractie nog het volgende op. Deze leden konden er in beginsel mee instemmen dat de Stichting Vakopleiding Examens en Voorlichting Tandtechnici (SVEVT)

wordt aangewezen als de erkende opleidingsinstelling, vooral ook gelet op de samenhang tussen de bestaande opleiding tot tandtechnicus en de vervolgopleiding tot tandprotheticus.

Het had de leden van de C.D.A.-fractie zeer verwonderd dat door de NMT en de Vereniging van Laboratoriumhoudende tandtechnici (VLHT) voorstellen zouden zijn gedaan om het curriculum voor de opleiding tot tandprotheticus, in verhouding tot het thans bestaande niveau met 20 procent te verminderen, waardoor in het bijzonder het vak pathologie zou worden getroffen.

Dit vonden de hier aan het woord zijnde leden des te verwonderlijker daar juist de NMT, als één der participanten in de SVEVT, tijdens de door de vaste Commissie voor de Volksgezondheid georganiseerde hoorzitting van 12 juni 1987 ernstige twijfels uitte over het opleidingsniveau van de tandprotheticici, vooral waar het de pathologie betreft. Zij vroegen het oordeel van de regering hierover. Ernstiger nog achtten deze leden de door de VLHT op schrift gestelde mededeling aan de Kamer dat noch van haar, noch van de NMT – organisaties die krachtens hun eigen mededeling in dezelfde brief de meerderheid in de SVEVT vormen –, «voor het voorliggende wetsvoorstel steun te verwachten valt». Dit werd nog eens mondeling bevestigd.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen het oordeel van de regering over deze houding van de SVEVT. Ook verzochten deze leden maatregelen dan wel nadere voorstellen die bevorderen dat deze destructieve houding van meergenoemde organisatie(s) ten aanzien van dit wetsvoorstel tot een constructieve wordt. Eventueel zou een andere opleidingsinstelling (Stichting Nederlands Tandprothetisch Instituut bij voorbeeld) moeten worden aangewezen als de ingevolge artikel 3, onder a, van het wetsvoorstel van overheidswege erkende opleidingsinstelling.

In ieder geval, zo betoogden deze leden, mag de bovenomschreven opstelling van de SVEVT niet tot verdere vertraging van een regeling van de onderhavige problematiek leiden, hetgeen, gelet ook op de reeds lange en toch wel bijzondere voorgeschiedenis, de geloofwaardigheid van de wetgever zou aantasten.

De leden van de V.V.D.-fractie merkten op dat de opleiding van de tandprotheticus een belangrijk element vormt van de voorgestelde regeling. Uit de op het wetsvoorstel binnengekomen reacties was het deze leden duidelijk geworden dat over de uitvoering van de regeling inzake de opleiding tot tandprotheticus met medewerking van alle betrokkenen nog allerm minst zekerheid bestaat. De leden van de V.V.D.-fractie vonden dat hierover wel duidelijkheid moet bestaan op het ogenblik dat de Tweede Kamer het wetsvoorstel plenair zal behandelen. Welke zienswijze heeft de regering op dit punt? Heeft het ontbreken van overeenstemming over vorm en inhoud van de opleiding ook nog gevolgen voor de inwerkingtreding van de wet? Ook vroegen de leden van de V.V.D.-fractie het oordeel van de regering over het commentaar van de Organisatie van Nederlandse Tandprotheticici (ONT) van 10 juni 1987 onder punt 3, vierde gedachtenstreepje.

Kan in de memorie van antwoord duidelijker worden ingegaan op de inhoud van de opleiding tot tandprotheticus, vooral nu de regering deze opleiding ziet als vervolgopleiding van de opleiding tot tandtechnicus?

De leden van de V.V.D.-fractie vonden het stelsel van constitutieve registratie mager. Zo misten zij een regeling ingeval niet binnen twee maanden op een aanvraag om inschrijving is beslist. Wat gebeurt er dan? Ook misten zij een mogelijkheid iemand uit het register te verwijderen, in geval van een medisch schadelijke of onjuiste beroepsuitoefening. Kan de regering hiervoor een verklaring geven? In het algemeen wilden deze leden graag een duidelijker reactie op het advies van de Raad van State onder 3, dan in het Nader Rapport gegeven.

Een apart aandachtspunt vormen de tarieven. Uit de ingekomen commentaren blijkt niet alleen een duidelijk verschil in tarifiering, maar ook dat daarvoor verschillende verklaringen worden gegeven. De leden van de V.V.D.-fractie wilden voorkomen dat financiële argumenten een doorslaggevende reden zullen vormen om een behandeling bij de tandarts dan wel bij een protheticus te ondergaan. Zij verzochten de regering dan ook in de memorie van antwoord nadrukkelijk op dit aspect in te gaan. Hoe verklaart de regering dit forse tariefverschil en acht zij dit een goede ontwikkeling? Zo niet, wat denkt de regering te ondernemen om meer eenheid op dit punt tot stand te brengen?

Artikelen

Artikel 1

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom niet is tegemoet gekomen aan de kritiek van de Raad van State op het begrip «orale functies van de edentale patiënt», bij voorbeeld door die te vervangen door de woorden «de functies van het natuurlijk gebit bij patiënten die geen natuurlijke gebitselementen meer hebben».

De leden van de S.G.P.-fractie vroegen of de uitdrukking «gericht op het verstrekken» strikt genomen het verstrekken als zodanig omvat. Verdient toevoeging met «alsmede van» geen voorkeur?

Artikel 2

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of kan worden weergegeven op grond van welke argumenten en overwegingen is gekozen voor de term «tandprotheticus»; de NMT hanteert immers de term «tandprothetist» en de Nationale Raad voor de Volksgezondheid kiest voor «gebitsprotheticus».

Artikel 3

Gaarne vernamen de leden van de P.v.d.A.-fractie welke nadere eisen zullen worden gesteld aan de opleiding tot tandprotheticus (na de opleiding tot tandtechnicus) in vergelijking tot de nu bestaande opleiding. Op welke wijze kan worden gewaarborgd dat de erkende tandprotheticus in staat is een juiste diagnose te stellen, in het bijzonder in die gevallen waarin verwijzing naar een (tand)arts is geïndiceerd? Zij dachten daarbij aan mogelijk kwaadaardige aandoeningen en kaakvergroeiingen waarbij het repareren of vervangen van de gebitsprothese geen oplossing biedt. Moet uit de reacties van NMT en VLHT bij de hoorzitting worden afgeleid dat de opleiding tot tandprotheticus nog allerm minst is gewaarborgd? Welke maatregelen worden overwogen om deze opleiding wel goed te laten functioneren en is daarvoor wellicht zelfs een wijziging in de voorgestelde tekst noodzakelijk?

Hoe zal de problematiek van de opleiding worden opgelost, nu deze wordt geëxploiteerd door vertegenwoordigers van strijdende partijen?

De leden van de S.G.P.-fractie vroegen in dit verband om een reactie op het schrijven van de ONT van 17 juni 1987 aan de vaste Commissie voor de Volksgezondheid van de Tweede Kamer.

Artikel 4

Waarom is niet voorzien in een beroepsprocedure tegen weigering van de inschrijving, zo vroegen de leden van de S.G.P.-fractie.

Artikel 7

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen nog waarom in artikel 7 van het wetsvoorstel een overgangsmaatregel ten behoeve van tandtechnische laboratoriumhouders ontbreekt.

De termijn van 5 jaar als overgangsregeling voor diegenen die met de bestaande opleiding tot tandprotheticus zijn begonnen voor de inwerking-treding van het onderhavige wetsvoorstel, kwam de leden van de P.v.d.A.-fractie als te lang voor. Immers, de duur van de onderhavige opleiding is slechts 1 jaar. Waarom wordt dan niet een termijn van 1 jaar gehanteerd?

De leden van de fractie van D66 achtten de in dit artikel genoemde termijn van 5 jaar wel aan de erg ruime kant. Zij stelden voor een termijn van 3 jaar aan te houden.

Artikel 9

De leden van de P.v.d.A.-fractie gingen er vanuit dat hier sprake is van een drukfout; in plaats van «de toepassing van de *volgende* gebitsprothese» behoort er te staan «de toepassing van de *volledige* gebitsprothese». Of is de weergegeven tekst correct en mag de protheticus alleen maar herhalingsprothesen aanbrengen en geen «eerste» prothese?

Artikel 10

De leden van de P.v.d.A.-fractie wilden weten in hoeverre in tandheel-kundige inrichtingen uitsluitend de toepassing van de volledige gebitspro- these plaatsvindt. Op hoeveel inrichtingen heeft de Wet tandheelkundige inrichtingen nog betrekking, als deze niet meer van toepassing is op die inrichtingen waarin alleen de volledige gebitsprothese wordt toegepast?

Artikel 11

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of het geen aanbeveling zou verdienen om een horizonbepaling op te nemen, daar het hier een wet betreft die zal worden ingetrokken op het ogenblik dat voor dit beroep de Wet BIG in werking treedt. Op welke termijn zal het beroep van tandpro- theticus in de Wet BIG worden geregeld en toch nog door middel van een eigen titel of door middel van de aanhaak-AMvB?

Bijlage

De leden behorende tot de fractie van de P.v.d.A. konden zich niet aan de indruk onttrekken dat de gegevens uit de bijlage berusten op nattevinger-werk. Immers, in de oorspronkelijke versie werd rekening gehouden met de inschrijving van 10 nieuwe tandprotheticici per jaar en daarnaast 5 wijzigingen per jaar, terwijl nu sprake is van een jaarlijkse aanwas van 13, terwijl geen wijzigingen meer worden genoemd. Wat constant bleef was het totaalbedrag van de registratiekosten. Deze leden vroegen om een nadere toelichting en motivering.

De voorzitter van de commissie,
Haas-Berger

De griffier van de commissie,
De Gier

P. v. d. A.